

จุดพ่ายในอุตมการ

เมื่อใกล้วันไผ่ฝนเป็นบดเจ็ด
ฉันเริ่มคิดกว้างไกลอย่างไร้จุด
ข้างเวลาผันผ่านการล้มทรุด
และเคยขุดเยื่อแย่งแย่งชิงดี
ล้มบริบรสมขุ่นและขุ่นหวาน
อุตมการผ่านมาในหน้าที่
และความหยิ่งทะนงคงเคยมี
ในศักดิ์ศรีปริญญาค่าตอบแทน
เพื่อพันธะผูกพันงานอาชีพ
เป็นประทีปประคองทั้งสองแขน
แสงสว่างนำสู่ผู้ขาดแคลน
ให้พ้นแค้นมดมดขวิดตน
จะไม่ล้มพวกเขารอเราอยู่
เพื่อเป็นผู้นำทางระหว่างหน
ช่วยเสริมสร้างศรัทธาค่าของคน
แม้จากผลตอบเหลือเพียงเจือจาง
อุตมการตั้งมั่นไม่หวั่นหวาด
คนอื่นอาจจะเห็นเป็น “เรอจ้าง”
ความร่ำรวยลอยเลื่อนและเลื่อนกลาง
แต่ก็สร้างความภูมิใจในงานนั้น
เมื่อใกล้วันที่ฉันเป็นบดเจ็ด
ไม่ล้มคิดออกสางหนงซงไผ่ฝน
แต่กลับหวนเมื่อใกล้วันใกล้กัน
กลัวว่าฉันจะไร้สิทธิ์ คิดถึงเธอ

“บางปลาสร้อย”

สองสมัย

หลุดมาอยู่หว่างระยะสองสมัย
เก่าและใหม่พั้วพันจนฉันหลง
ความขัดแย้งหลากลัว้นชวนให้ง
ไม่ช้าคงจะบ้าเกินกว่าใคร
จึงบางครั้งเหนื่อยหน่ายอยากตายนัก
และใครจักทำตนให้พ้นสมัย
กลับเกิดเป็นความยุ่งยากลำบากใจ
“ความเกินไป” มิให้เจอเสมอมา
บุคคลที่ดลันควรสรรเสริญ
ก็บังเอิญยากไร้ไม่อาจหา
เราจึงอาจชวบ้างบางเวลา
ทุกคนน่าจะซงถึงขอน
พวกที่ยังดึงดันฉันถูกเสมอ
มิให้เจอมากครันทุกวัน
ก็การจะตัดสินสังขวิด
เราค่าจะมีเหตุผลคนละอัน
ฉันมิได้เหยียดหยาม “ความเก่า”
เพราะโลกเรามีมากมาจากนั้น
แต่ความเก่ากับใหม่ไม่เหมือนกัน
อย่าดึงดันยื้อนรอยรอยเข้าคลอง
เวลาของสองสมัยใกล้กันนัก
ก็ควรจักเชื่อมหว่างทางทั้งสอง
การปรับตัวหลากลัว้นควรจะลอง
ดีกว่าจ้องคอยคิดจับผิดกัน

จันทร์ประกา โทธิษ